Haro Bikes HI-TECH PERFORMANCE
Kultovní americká horská, freestylová, bmx a trekkingová kola.
KATMAR BIKE CENTER
Bubenské nábřeží 8, 170 00 Praha 7
170 00 Praha 7
(Metro C - Vltavská - 100 m směr tržnice)
Otevřeno: Po-Pá:10-18,
Čt:10-20, So:9-12
Tel./fax: 233 322 587
Nonstop info: 603-725893
katmar@katmar.cz
www.katmar.cz
Haro Bikes HI-TECH PERFORMANCE

OUTDOOROVÝ ČASOPIS S UNIKÁTNÍ DISTRIBUCÍ – ROZDÁVÁN ZDARMA VE 430 OUTDOOROVÝCH CENTRECH
KOMPLETNÍHO DOBRODRUHA NAJDETE ROVNĚŽ NA WEBOVÝCH STRÁNKÁCH WWW.CASOPISDOBRODRUH.CZ

1 2007 Ročník XI.

DOBRODRUH

ZDARMA

MĚSÍČNÍK PRO AKTIVITY V PŘÍRODĚ

500 km PO STŘEŠE RAKOUSKA

Před lety jsme s partou kamarádů, jako naprostí začátečníci v horách zaskočeni náhlou změnou počasí, strávili neplánovaně 3 dny čekáním na jedné chatě v Zillertalských Alpách. Po přečtení ročenek Alpenvereinu, starších čísel Alpinu a Bergsteigera jsme při listování knihou návštěvníků narazili na zápis Reinholda Messnera z roku 1991 o jeho návštěvě chaty při „Putování okolo Jižních Tyrol". Spolu s Hansem Kammerlanderem tehdy na podzim během 41 dnů překonali 1000 km po jihotyrolské hranici a vystoupili na 100 vrcholů.

Od té doby uplynulo mnoho času a s kamarádem Láďou jsme mezitím mnohokrát absolvovali víkendové výstupy v Alpách, náročné týdenní přechody jednotlivých horských skupin i delší cesty do velehor. Logicky nás jednoho dne začaly napadat otázky, jaké by to asi bylo podniknout nějaký delší souvislý přechod hlavního alpského hřebene, ne nepodobný tomu, který jsme znali z Messnerova „Vyznání dobrodruha", nebo Bonattiho autobiografie „Hory mého života".

Nakonec jsme se rozhodli pro trasu co do délky poněkud skromnější. Nemohli jsme spoléhat na pomoc horských vůdců, ani zásoby v cíli denních etap. Navíc jsme akci zamýšleli jako posezónní, kdy je většina chat již zavřená. Cílem se stal nám již dobře známý hlavní alpský hřeben, vymezený průsmyky Katschbergsattel a Brennerpass, tedy Vysoké Taury a Zillertalské Alpy. Většinu trasy jsme plánovali urazit po cestě označené jako 02 – Zentralalpenweg a vystoupit přitom na více než 30 třítisícovek.

ANKOGELGRUPPE

Den D nastává 27. září, kdy večer po nabalení zásob vyrážíme z Prahy směrem na Salzburg a Villach, aby nás kamarádi, jedoucí do Itálie, po 3. hodině ranní vysadili za Katschbergským tunelem na začátku údolí Pöllatal. Za jasné noci jsme si ustlali pod střechou jakési útulny poblíž

➥ *Pokračování na str. 2 a 3*

16. den – nad údolím Ahrntal (Jižní Tyroly – Zillertalské Alpy)

Trekking v estonském Vormsi saaru

Jedna z mnoha chatrných lávek nad bažinami.

Čtěte na straně 8

PRAHA – EVROPSKÁ METROPOLE OUTDOORU

Pražský primátor Pavel Bém patří k těm výjimkám z vrcholových politiků, který se na velmi slušné úrovni zabývá outdoorovými sporty. Jeho koníčkem je především skialpinismus, věnuje se však i lezení, mountainbikingu, exotickému cestování a dalším aktivitám. Praha samotná je jedním z mála evropských hlavních měst, v nichž je možné provozovat četné outodoorové sporty, počínaje lezením a horskými koly v létě a konče běžkami a bruslením v zimě. Pavla Béma jsme se proto opět zeptali, co nového Praha pro tisíce návštěvníků i domácích outdoormanů a dobrodruhů přináší a připravuje.

Pane primátore, jak to v posledním roce vypadá s návštěvností hlavního města?

Potvrzuje se, že návštěva Prahy není u turistů ze zahraničí jen módní záležitostí, jak se to zdálo zpočátku devadesátých let, ale že naše hlavní město patří k nezbytnému itineráři všech renomovaných cestovních kanceláří, nabízejících návštěvu evropských velkoměst. Proto v pražských ulicích najdete zástupy lidí ze všech kontinentů, od malých dětí po seniory. Je to až k nevíře, ale návštěvnost metropole stále stoupá, jen v loňském roce jsme zde přivítali přes 4 mil. turistů a na rozšířeném ruzyňském terminálu přes 11,5 mil. pasažérů. Turisté jsou nadšeni nejen největší městskou památkovou rezervací na světě o rozloze téměř devět čtverečních kilometrů, ale i dalšími historickými památkami, množstvím kulturních akcí, zvláštní symbiózou věků minulých a současnosti.

Lze alespoň přibližně odhadnout, kolik z nich má zájem o sportovní akce, outdoor?

Domníval jsem se nejdříve, že asi pětina. Jelikož mě i tato problematika zaujala, dal j sem si práci s různými statistickými údaji a zjistil, že je uvedené procento ještě výrazně vyšší. O outdoor má intenzívní zájem především mladší a střední generace. Řady těchto zájemců utěšeně rostou.

Kde mohou zájemci o něj najít informace?

Jsme ve věku internetu, každá významná sportovní akce má svou marketingovou strategii, totéž platí o nových aktivitách outdooru v Praze

➥ *Pokračování na str. 6*

nová kolekce 2007–2008
premiéra na ISPO a Sportprague 07
módní a technologické novinky
nové logo od Studia Najbrt
www.kama.cz
kama FASHION & FUNCTION

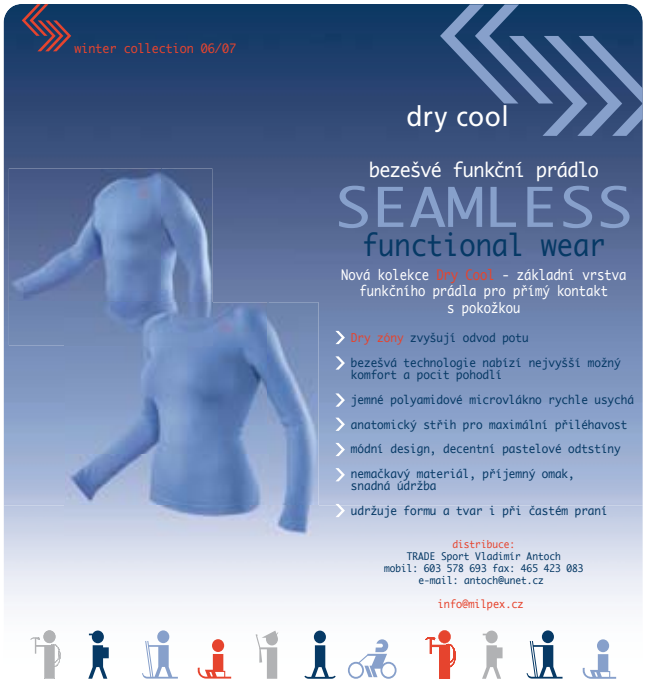

500 km PO STŘEŠE

3. den – podvečer na Cottinger Weg cestou k Mindener Hütte (Ankogelgruppe)

I když se k nám tento rok „paní Zima“ chová mírně a tolerantně, naše tělo potřebuje být v nižších teplotách řádně chráněné. Je nutné ho zateplit a zabalit do příjemných funkčních materiálů, které k tělu chlad nepustí a spolehlivě od něj odvedou vlhkost. Společnost PROGRESS sportswear, s.r.o. nabízí svým zákazníkům několik materiálově odlišných kolekcí odstupňovaných pro různé namáhavé druhy sportů. Absolutní novinkou sezóny je kolekce bezešvého funkčního prádla. Tato unikátní „seamless“ technologie zajišťuje mimořádný komfort při nošení, odbourává otlaky částí těla extrémně namáhaných při sportování a umožňuje rozmístění funkčního materiálu na výrobku tak, aby bylo dosaženo maximální tepelné termoregulace. Novinkou je rovněž značkový materiál Tecnostretch. Bundy z něj vyrobené se řadí do druhé vrstvy funkčního oblečení. Při zátěžových testech maximálně vyhovovaly cyklistům, lyžařům a běžcům. Jsou maximálně elastické, zateplené jemným počesem rubní strany. Prodloužený zadní díl kryje na chlad a zimu choulostivé partie zad, otvory pro palec fixují rukávy v natažené poloze a brání ve vytahování a krabacení. Jako ideální druhá vrstva se osvědčily výrobky řady Comfort – No Wind. Na základní vrstvu z polypropylenové střiže, která v chladném počasí zahřeje ještě více než klasické polypropylenové vlákno, je v oblastech těla vystavovaných větru přidána vrstva neprofukové membrány No Wind. Ta je natolik prodyšná, že umožňuje pokožce bez problémů dýchat a fyziologický komfort organismu tak není nikterak narušen. Správnou volbou oblečení do chladnějšího počasí je také materiál kolekce Plush, který kromě polypropylenu v sobě obsahuje bavlnu, která v zimě tělo zahřeje. Společnost PROGRESS nabízí tyto hřejivé výrobky také v dětské řadě funkčního oblečení. Kolekci fleecových a mikrofleecových funkčních bund ze značkového pružného a prodyšného úpletu Tecnopile doplňují čelenky a čepice různých střihů a barev. Novinkou mezi doplňky je vyteplený bederní pás. Sportovci jistě uvítají tvarované čepice a kukly pod lyžařské helmy. Chodidla udrží v teple funkční ponožky s příměsí hřejivé vlny. Všechny zimní ponožky mají zpevněná a zesílená chodidla, zesílené paty a špičky, speciální fixační drážky a úzký kanálek procházející celou délkou ponožky pro lepší odvětrávání. Uvnitř ponožek je jemný plyš tlumící nárazy a chránící proti otlaku nohy. Lyžařské podkolenky mají navíc zpevněnou a chráněnou holenní část.

➥ *Pokračování ze str. 1*

Schoberblickhütte (1300 m) a dopoledne v 11:30 se konečně vydáváme na pochod. Slunce pálí jako v létě a my, notně obtěžkáni, začínáme pomalu stoupat údolím k lovecké Lanisch-Ochsenhütte a dále kolem vodopádů a stejnojmenných malebných jezer. Kolem 18. hodiny již padáme pod 40-kilovými batohy vyčerpáním a v ledovcovém karu pod východní stěnou Hafneru stavíme stan. Mohutné ujídání zásob nepomáhá, a tak na druhý den necháváme na místě ovoce a nějaké müsli. Moc nám to ale nepomáhá a stejně pomalu stoupáme asi 400 výškových metrů zbývajících do sedla Lanischscharte (2897), pak klesáme sutoviskem k rozcestí nad Kattowitzer Hütte, odkud nalehko – jakoby ve stavu beztíže – zdoláváme Gr. Hafner (3076). Z vrcholu rozeznáváme na severu masív Dachsteinu, na východě hřeben Nízkých Taur s mohutným Hochgollingem a západním směrem se kocháme ledovým masívem Hochalmspitze. Po sestupu na chatu, která je poslední zářijový víkend v obležení turistů, nezbytném doplnění energie a dalším odložení části zásob sestupujeme po cestě Salzgittersteig do závěru údolí Maltatal. Kolem přehrady Speicher Kölnbrein pokračujeme po široké cestě ještě asi 2 hodiny a téměř za tmy stavíme stan u ledovcové říčky. Ráno nás po předchozích dvou dnech s těžkými batohy bolí úplně všechno. Vrcholky jsou v mracích, a tak se rozhodujeme rovnou pokračovat a vynechat tak plánovaný vrchol Hochalmspitze. Po krátké zastávce na pěkné Osnabrücker Hütte a přes sedlo Großelendscharte (2675) se napojujeme na Cellerweg. Asi po hodině na rozcestí sundavám batoh a vydávám se jen s cepínem na Ankogel (3250). Láda se rozhoduje šetřit síly a počkat dole. Na vrcholu se moc nezdržuji, drobně tu sněží a není nic vidět. Láda se mezitím přesunul schovat se k horní stanici Ankogelbahn; odtud pokračujeme na Göttinger Weg. Nechce se ani věřit, že se jedná o tisíce let starou obchodní cestu Římanů, vedoucí na severní stranu Alp přes sedlo Korntauern. Opouštíme ji u jezírka Kl. Tauern See a za soumraku přicházíme už dost vyčerpaní do neobhospodařované Mindener Hütte. Potkáváme se tu se dvěma mladými Němci, kteří přišli z Bad Gasteinu a mají v plánu přechod skupiny přes Hochalmspitze a Detmolder Grat, který si prohlížíme ozářený zapadajícím sluncem. Chata asi pro 15 lidí je výborně vybavena, nechybí kamna, kytara ani např. rádio napájené solárními panely.

GOLDBERGGRUPPE

Další den pokračujeme po Tauern Höhenweg se zastávkou asi po 3 hodinách na Hagener Hütte, která je zřejmě poslední den otevřená a plná lidí. Tady se loučíme se skupinou Ankogelu a vstupujeme do části Taur proslavené těžbou zlata. Přes sedlo Feldseescharte (2712), kde odpočíváme u plechového Weißgerberova bivaku, se dostáváme po dalších 5 nekonečných hodinách v suti na již zavřenou Duisburger Hütte. Bývalý winterraum, přeměněný na skladiště, je otevřený, a tak se ubytováváme zde. V objektu vodárny nabíráme rezavou vodu a ve fungující elektrické zásuvce necháváme dobít mobil. V mlze a šeru působí okolí chaty i lanovka na Mölltalergletscher poněkud depresivně. Také ráno se všude kolem převalují mraky. Začínáme sestupem po sjezdovce k přehradě Hochwurtenspeicher a zahříváme se následným výstupem do

1. den – výstup údolím Pöllatal (Ankogelgruppe)

sedla Fraganter Scharte (2753); doprovázeni stádem kozorožců pokračujeme po hřebenu přes Goldbergtauernkopf do sedýlka Niedere Scharte (2695). Strmě sestupujeme na ledovec Goldbergkees, který vodorovně přecházíme. Chvíli nám trvá, než najdeme nástup na skalnatý hřebínek, po němž vystupujeme k Rojacher Hütte (2718). Na hřebenu pěkně fučí, a tak jsme rádi, že je chata ještě otevřená a můžeme se na chvíli schovat. Nikdo tu není a uvnitř na zdi visí vzkaz od chataře, že šel do údolí splnit svou občanskou povinnost - zúčastnit se parlamentních voleb. Další postup v silném větru po exponovaném hřebínku nás docela vyčerpává. Asi po 2 hodinách jsme konečně na Hoher Sonnblicku (3105). Od pracovníka meteorologické stanice si půjčujeme klíče od winterraumu. Dostává se nám varování před extrémně špatným počasím v následujících dnech a doporučení k okamžitému sestupu do údolí. Sdělujeme své plány, ale odpovědí je nám jen nechápavé kroucení hlavou. Připravujeme se tedy na nejhorší. Ráno je vítr opravdu ještě silnější a viditelnost pouhých 30 m, ale zatím nesněží. Rozhodujeme se tedy pokračovat po hřebenu přes Hocharn do bivaku Otto Umlaufta. Sestupujeme na ledovec Kleinfleißkees a po krátkém traverzu chvíli hledáme cestu na skálu. Delikátní nástup ze strmého ledu usnadňuje fixní lano. Po hřebenu pokračujeme přes Goldzechkopf (3042 m) na Hocharn (3254 m). Vítr mě v jednu chvíli sráží k zemi, a tak se na nejvyšším vrcholu skupiny nezdržujeme a opatrně sestupujeme po severozápadním hřebenu přes Schneehorn (3062) a Artlhöhe (3084) k bivaku Otto Umlaufta. Rozpouštíme sníh a vaříme čaj. V bivaku objevujeme tyrolský schüttelbrot (křupavé chlebové placky s kmínem), který je vítaným doplňkem naší už poněkud jednotvárné stravy skládající se z instantních polévek, kaší a sušeného masa. V noci se vítr obrací na severní a začíná sněžit.

GLOCKNERGRUPPE

Sedmý den se vydáváme na cestu ve 20 centimetrech nového sněhu. Po místy docela exponovaném hřebínku postupujeme na Krummelkeeskopf (3103) a Noespitze (3010), dále přes Hinteres Modereck (2932) a po 3,5 hodinách stojíme na sedle Hochtor (2575). Pod sebou chvílemi vidíme glocknerskou silnici a občas slyšíme ➥

RAKOUSKA

i nějaké auto. Ve vánici pokračujeme na sedlo Brennkogelscharte, za nímž ztrácíme značku a podle mužíků omylem vystupujeme na Brennkogel (3018); po dlouhém hledání nakonec vystupujeme přes ledovec Guttalkees kolem zbytků jakési chaty na hřeben a asi po hodině přelézání a oblézání skalních věží konečně v 18 hodin stojíme na vrcholu Spielmann (3027). Vánice naštěstí na chvíli ustala a my vidíme sestupovou trasu po severozápadním hřebenu. Za soumraku pádíme dolů do sedla Unt. Pfandl Scharte (2663), pod nímž v kotlině na místě bývalého ledovce Südl.-Pfandlschartenkees stavíme u jezera stan. Po 12 hodinách toho máme opravdu dost. Na druhý den sestupujeme, po kolena ve sněhu, na Glockner Haus a po silnici pokračujeme na Franz-Josefs-Höhe. Odpoledne vykukuje sluníčko a my sušíme věci na schodišti patrového parkoviště. Zprávy z domova nám potvrzují chystanou víkendovou návštěvu kamarádů. Další den podnikneme tedy túru nalehko, abychom se večer vrátili na parkoviště vyčkat jejich příjezdu. Ráno je zcela jasno, ale plánovaný výstup na Großglockner kvůli množství nového sněhu vypouštíme. Procházíme 6 tunely ve skále cestou Gamsgrubenweg k ledovci Südl-Bockkarkees a po něm na chatu Oberwalder Hütte, dále po horním ledovci Pasterze pokračujeme na Johannisberg (3453). V prudkém svahu pod vrcholovým hřebenem máme sněhu do pasu, snažíme se traverzovat, když to najednou pár metrů nad námi zapraská a vidíme, jak se na nás sune masa sněhu. Zarážíme cepíny, které první nápor sněhu drží, pak nám ale ujíždí pevná půda pod nohama a i cepíny povolují, voláme na sebe, snažíme se plavat. Hlavu už mám ve sněhu, když se asi po 20 metrech na mírnějším svahu zastavujeme – kousek nad pásem velkých trhlin. Chvíli se vzpamatováváme a pak pokračujeme na vrchol přímo po hřebenu. Sestupujeme stejnou cestou a hvězdnou noc trávíme opět na schodišti parkoviště, když po půlnoci přijíždějí kamarádi. Před devátou vycházíme společně na Oberwalder Hütte, kde ve winterraumu necháváme věci a nalehko pokračujeme směrem na Klockerin. Na Mitt. Bären-Kopfu (3356) se však kazí počasí a začíná opět sněžit. Za vrcholem to obracíme. Jaké je naše překvapení ve winterraumu, když zjišťujeme, že nám tu chatař před odchodem do údolí nechal spoustu jídla – hrnec guláše, uzené maso, zeleninové karbanátky, vejce, buchty a chleba. Celý večer sněží, ale ráno je opět jako vymalované. V novém sněhu pomalu stoupáme do sedla Obere Ödenwinkelscharte (3261), loučíme se s kamarády a sestupujeme po skále a ledovci Ödenwinkelkees k jezeru Weißsee. Nedaleká chata Rudolfs-Hütte je sice již zavřená, ale pracovník meteo stanice nás nechává přespat v lyžárně. Ráno nám přeje šťastnou cestu a předává nám ten nejlepší dárek – ideální předpověď počasí na další 4 dny.

18. den – cestou po Stabeler Weg k Chemnitzer Hütte (Jižní Tyroly – Zillertalské Alpy)

12 . den – Láďa na vrcholu Stubacher Sonnblick (3088 m) (Granatspitzgruppe)

GRANATSPITZ A VENEDIGERGRUPPE

Dvanáctý den začínáme stoupáním po ledovci Sonnblickkees do sedla Granatscharte (2950) a pak nalehko jdeme Stubacher Sonnblick (3088), odkud se nám nabízí jedinečné pohledy na vrcholky v oblasti Glockneru i Venedigeru. Ze sedla sestupujeme nejprve po ledovci a pak se několik hodin bořím v zasněžené suti a kolem bivakovací chaty Karl-Fürst-Hütte klesáme k jezeru Schandla See; po odpočinku pokračujeme přes sedlo Wilde Mander Scharte (2650) k jezeru Daber See, pod nímž k večeru nacházíme travnatou plošinku pro stan. U dalšího jezera Grüner See se následujícího dne kvůli sněhu rozhodujeme pro další postup údolím. Na několik hodin tak opouštíme cestu Venediger Höhenweg a sestupujeme po pastvinách do údolí potoka Gschlössbach (1500). V poledne začínáme opět stoupat po silničce na konec údolí přes nádhernou vesničku Innergschlöss a dále prudce vzhůru po pastvinách kolem Alte Prager Hütte až do winterraumu na Neue Prager Hütte. Další den trávíme téměř celý na ledovci – po počátečním hledání cesty v trhlinách asi 3 hodiny stoupáme na Gr. Venediger (3666), pak nalehko na Rainerhorn (3559). Původně plánovaný přechod západním hřebenem Venedigeru na Gr. Geiger nám natěžko přijde jako příliš riskantní a odpoledne sestupujeme po ledovci Obersulzbachkees na chatu Kürsinger Hütte. Ve winterraumu nám dělá radost plechová krabice plná jídla a večeře je tedy královská – těstoviny se sýrovou omáčkou, tuňák a sušené banány. Ráno zjišťujeme, že sestup na ledovec Obersulzbachkees je uzavřen kvůli sesuvu půdy. Scházíme tedy do údolí cestou Klammlweg a pak stoupáme k bráně ledovce, kde bychom se měli opět napojit na zamýšlenou cestu. U ledovcového jezírka ale zjišťujeme, že i z druhé strany je cesta stržená a nástup na skálu je po sesuvu půdy nemožný, vracíme se a hledáme vlastní cestu po kluzkých plotnách, až konečně narazíme na značku na hřebínku. Pokračujeme po ledovci mezi trhlinami až na Gamsspitzl (2888) a odtud sestupujeme s krátkou zastávkou u Warnsdorfer Hütte do údolí, kde překračujeme ledové vody Krimmler Ache a v pozdním odpoledni stoupáme pod mohutnou severní stěnou Dreiherrnspitze do hraničního sedla Birnlücke (2665). Vstupujeme do Jižních Tyrol a kousek pod sedlem v chatě Birnlücken Hütte trávíme noc ve skromném winterraumu.

5. den – z výstupu na Hoher Sonnblick (3105 m) (Goldberggruppe)

ZILLERTALSKÉ ALPY

Šestnáctý den začínáme mírným stoupáním po cestě Lausitzer Weg k sedlu Krimmler Tauern (2633), kde pozorujeme převádění stáda krav na jižní italskou stranu. Pokračujeme další 3 h pod Rauchkofel (3252); vrchol s obrovským dřevěným křížem zdoláváme nalehko a poté sestupujeme k jezeru Waldner See, kde za silného větru stavíme stan. Ráno sestupujeme do údolí Ahrntal, abychom doplnili tenčící se zásoby. Po nákupu čerstvého voňavého chleba v pekárně a dalších potravin v obchůdku v St. Jakobu pokračujeme údolím až do St. Johannu (1018), odkud stoupáme již za deště na Daimer Alm, kde zůstáváme na noc v rozestavěné chatě. Celou noc prší, ale ráno je opět jasno. Pokračujeme ve stoupání již ve sněhu do výšky 2500 metrů, kde se napojujeme na Stabeler Weg, po níž přecházíme přes 3 sedla, místy po pás ve sněhu, až v pozdním odpoledni přicházíme na Chemnitzer Hütte v sedle Nevesjoch (2420), kde se zrovna koná zavírací akce. Chata je narvaná k prasknutí, ozývá se zpěv, harmonika a housle. Většina návštěvníků je již posilněna alkoholem, a tak se rychle stáváme atrakcí. Náhlá popularita a pozvání k přípitkům nám však vůbec nejsou příjemné, a tak jsme rádi, když jsme po 2 hodinách čekání chatařem ubytováni v mattrazenlageru. K večeru se zbylí návštěvníci rázem odpotácejí sněhem do údolí a zůstane jen chatař Roland s rodinou. Konzultujeme s ním naši další trasu, což u něj vyvolává vrásky na čele. Slibujeme mu tedy maximální opatrnost a ráno se za krásného inverzního počasí vydáváme na další cestu po Neves Höhenweg, míjíme odbočku na Turnerkamp a pak chvíli hledáme cestu na náš dnešní cíl – 3478 m vysoký Gr. Möseler. Asi po 3 h výstupu nalehko zasněženou sutí a krátce po ledovci do sedla stojíme na vrcholu s jedinečnými výhledy na okolní vrcholky, vystupující z moře mraků. Pak ještě jdeme na Kl. Möseler a po sestupu k batohům pokračujeme asi 2 hodiny na Edelraut Hütte v sedle Eisbrugjoch (2545), kde v prostorném bivaku vaříme a sušíme věci. Další den jdeme nalehko po krásném exponovaném hřebínku na Nieder a Hoher Weißzint (3371), stejnou cestou sestupujeme na chatu a po odpočinku odpoledne pokračujeme přes sedlo Nieder Weißzintscharte a přes ledovec na chatu Hochfeiler Hütte (2710). Odtud ráno vyrážíme opět nalehko nad hranicí mraků a zdoláváme nejvyšší vrchol pohoří – 3510 m vysoký Hochfeiler. Ledovcové vrcholy na západ od nás již jsou ve Stubaiských a Ötztalských Alpách. Nás už čeká jen sestup do údolí Pfitschertal, výstup k chatě Pfitscher Joch Haus a traverz po cestě Landshuter Höhenweg na Landshuter-Europahütte (2693). Tady ve winterraumu trávíme poslední noc v horách. Únava je znát a druhý den ráno přemlouváme klouby k poslednímu sestupu do údolí. Za 3 hodiny stojíme šťastní v Brennerském průsmyku. Po 20 dnech a 10 hodinách pochodu z našeho výchozího bodu, během nichž jsme nastoupali zhruba 30 000 výškových metrů a vystoupili na 23 třítisícových vrcholů, můžeme podzimní Alpy rozhodně doporučit.

Další informace a fotografie najdete na: www.euthanasia.cz a www.hudy.cz

ALEŠ ZÁRYBNICKÝ
LADISLAV TAJOVSKÝ

PŘÍŠTĚ:
IRSKO
OUTDOOROVÉ

Na Rajbás, na Festivál, jedemé…

…křičíme a ono to fakt z kopce i bez sněhu jede. S Radkou jsme se domluvily, že těm chlapům ukážeme, že i my, ženské rozumíme legraci. V pátek odpoledne se na chatě v Hluchově svlékáme do plavek, nazouváme boty na běžky a trochu se posilňujeme rumem. Cesta vedla nejprve do kopce k okraji lesa. Odtud je už vidět Blansko. Dolů „svištíme“ po polích, vůbec se neflákáme, běžíme. Pomalu se šeří, aspoň nás nebude vidět říkáme si. Ale na asfaltu teď běžky dělají klapy klap, takže je nás pro změnu zase slyšet. „Jó, praštěné baby“, říkají si zřejmě obyvatelé města. Mnozí zastavují a otáčí se, někteří i povzbuzují.

Festival Rajbas*OUTDOOR* Kotlík se každým rokem snaží nezůstat jen za dveřmi sálů. Soutěž NaFEST cestou necestou je příležitostí něco zažít už při cestě na akci. Šanci v ní mají jak outdooroví nabušenci, tak recesisté. Zdokumentovat v dnešní době digitální techniky zážitky není problém. Při veřejné projekci v sobotu večer zasedá k hodnocení porota. Zdálo se, že vyrovnat se loňským vítězům bude velice těžké. V neoprenech brodili několik kilometrů korytem řeky Svitavy a poslední část putování městem ke kulturáku absolvovali kanálem. Naše běžky nasucho v plavkách na přední umístění nedosáhly. Nejvíc práce si se soutěží dali kluci z Brna. Sestrojili speciální automobil, který by svou výbavou uspokojil i Járu Cimrmana. Však si ho také návštěvníci akce mohli prohlédnout! Po příjezdu bylo totiž nadšeným přivítavším davem vozidlo vyneseno až do předsálí v prvním patře. Snad ještě zdařilejší než auto byl film zaznamenávající jeho cestu z Brna do Blanska kolem zeměkoule. Skutečnost, že děj byl z velké části hraný (na základní škole, kde učí Roman Burda nebylo prý těžké sehnat do komparsu dostatek asiatů a černochů) a exteriéry písečných pouští, buše, moří i velehor byly nalezeny ve vzdálenosti do 10 kilometrů od centra moravské metropole, nebyla překážkou nadšenému diváckému přijetí. Pro porotu nastalo těžké rozhodovaní. Zřejmě nejoriginálnější způsob dopravy totiž zvolila skupina pracovně nazvaná „vozíčkáři“. Jako domácí zvolili za počátek cesty náměstí. Po rozlosování názvů místních supermarketů se rozešli. Každý ke svému, kde si zapůjčil nákupní vozík. Po nasednutí do vozíku a vyvěšení cedule „prosím dovezte mě na festival Rajbas*OUTDOOR *Kotlík“ záleželo jen na umu komunikovat s domorodci. Kupodivu byla dotlačena ke kinu postupně celá pětice. Porota udělila nakonec první místa dvě a obě party mohou společně přemýšlet, co příště, nad vyhranou bečkou sponzorského černohorského piva.

Další soutěže mají už jasnější pravidla. Trať tradičního GRENA BĚHU vede z Blanska furt do kopce až k hospůdce na Hořicích. Aby to bylo ještě těžší, závodníci běží se zátěží pětilitrového soudku limonády. Běžím jako první ze čtyřiceti účastníků do hořického kopce s pětikilovým soudkem v batohu na zádech. Jako organizátor musím hned po odběhnutí spěchat zpět do kina. Ještě mám sílu, ale vím, že po půl kilometru trasy, právě, když vběhnu do nejhoršího úseku, který vede strmě do kopce, už budu lapat po dechu a trpět. A co se to děje? Dnes u lesa stojí auto s vlečkou a nějací lidé kolem. V cestě leží klády. No, ještě toto, pomyslím si, „Co to je?“ Mám sílu ještě hlesnout. Jeden z fešných starších mužů přibíhá a nabízí: „Já vás přenesu, slečno, nechcete?“ „Za tu slečnu děkuji, hm, kdybych tak nespěchala, nechala bych si říct“…, ale nemůžu se zdržovat, za mnou poběží soupeřky, na obávanou Lasičku sice nemám, ale s těmi dalšími musím bojovat, rotuje mi hlavou. Přeskakuji široký kmen skáceného stromu a vyrážím dál. Jako bych dostala sílu, letos to jde hladce, zatímco jindy nadávám, na co jsem se to dala. Pomalu, ale bez přestání ukrajuji z dvousetmetrového převýšení a tří kilometrů trasy. Vesnice Hořice se blíží, pak ještě po asfaltu nad ní, až k hospodě pana Poláka, kde závod končí. Tady již čekají časoměřiči, teplá polévka a pak dalších 39 běžců, se kterými si budeme co mít říct.

Představit okolní Moravský kras je taky jedním ze záměrů festivalu. Oblíbené RAJBAS PROGULKY do podzemí v doprovodu speleologů se konaly hned tři. A pravou objevitelskou atmosférou mohli návštěvníci načerpat už v pátek v kině, kde proběhla přehlídka speleolofilmů, která se zaměřila nejen na chronologické zaznamenání badatelské činnosti, ale také vývoj a možnosti jejího filmování. Dokumenty zapůjčila Česká televize, Jan Popelka, bratři Chmelové a tématický programový blok zakončila projekce novinky Cesta za objevem režiséra Romana Groška.

Nenechte se zmýlit, tradiční termín konaní festivalu je konec listopadu (letos 23.–25. 11. 2007).

Vítězný film Vojty Zvěřiny bez zbytečných slov zachytil nejsilnější zážitky expedice Jenisej.

To se tedy dostáváme do sálů. Ale i zde se Rajbas snaží být něčím originální. Řekněte, chutnali jste na přednášce někdy cvrčka, švába či housenku? Na úvodním kulinářském večírku jsme nejen chutnali, ale i zjistili, že využití hmyzu jako potravy (odborně entomofagie) je běžnou záležitostí ve větší části světa – tedy až na ten náš „vyspělý“ Západ. Přesto v dalším průběhu festivalu zůstala většina z nás u zavedené středoevropské stravy.

I v programu za dveřmi nechybí soutěž. Již sedmým rokem je časopis Dobrodruh mediálním partnerem soutěže neprofesionálních filmů s dobrodružnou a cestovatelskou tématikou OKEM DOBRODRUHA. Dorazilo celkem 21 filmů od autorů z celé ČR i ze Slovenska. Odborná porota v čele s Janem Popelkou tak letos hodnotila rekordní počet snímků. K veřejné projekci a hodnocení poroty bylo doporučeno 19 snímků (o zařazení v případě překročení stanovené délky filmu v souladu s pravidly rozhoduje porota). Ani tentokrát nechyběly dílka z vodáckého prostředí, tradičně filmy o putování na koních či kolech, nebo klasické cestovatelské a turistické reportáže. Vítězové předcházejícího ročníku dvojice Kabátek–Kotas představila novinku Snake River o vodácké expedici na Aljašce. Pod hladinou moře natáčela svůj velice povedený snímek teprve osmnáctiletá potápěčka Martina Balzarová. Vašek Lomič nás zase zavedl mezi domorodé lovce velryb. Nejvyšší ocenění však získal film Cesta na Jenisej. Autor snímku Vojtěch Zvěřina sbíral ceny při každé své účasti (rozšířil tak svou sbírku, ve které má 1., 2. i 3. místo). Také druhé místo obdržel snímek zkušeného filmaře. Petr Baran v něm zachytil průběh netradičních závodů v koulení kola, které na trase Lednice–Brno volně navázaly na starou brněnskou pověst. Třetí oceněný film divákům přiblížil kamerou Miroslava Trudiče život plavců-otužilců.

Vítězem Grena běhu se stal český reprezentant v ultramaratonu Dan Orálek a po doběhnutí promítal fotky z MS v běhu na 100 km v Koreji.

Zvláštní cena se každoročně uděluje za opravdově dobrodružné záběry. Tu získal Roman Grošek za zdařilé záběry ve snímku Nebezpečná povolání. Pořádající Sdružení HORIZONT vyhlásilo další ročník a pravidla zůstávají prakticky beze změn. Tématické zaměření na cestování, přírodu, outdoorové a adrenalinové sporty je ohraničeno délkou snímku do 15 minut. Bližší informace na www.horizont.bk.cz.

Největší pozornost se každoročně ubírá k hlavnímu programu přednášek a projekcí. Nelze říci, kdo letos zaujal nejvíce. Těžko srovnávat precizní obrazovou prezentaci Petra Kašpara a Filipa Jančara z vodácké expedice Alaknanda s extrémními záběry nejvyšších hor shora od Radka Jaroše. Z mnohých úst zaznělo, že tyto dvě projekce patřily k programovým vrcholům. Ale třeba některé romanticky naladěné duše označily za nejsilnější zážitek multimediální live diashow českorakouské dvojice Motani Photography s názvem Tajemství pouště. Myslím však, že v pestrém spektru si každý našel to své nej a není smyslem akce určovat nějaká pořadí. Pobavit se, načerpat inspiraci nebo se i něco přiučit, to je cílem asi všech návštěvníků. Ti hloubavější využili i nabídku workshopů. Odkoukat něco z tajů fotografování ve tmě mohli třeba od Marka Audyho, který patří v tomhle oboru do světové špičky.

V čem byl VIII. ročník festivalu jiný? Přibylo určitě muziky. Koncertovaly kapely Chogori, Apendix, Veřejná bezpečnost, zpívat i povídat přijel islandský fanatik a písničkář Jan Burian, bubnovalo se na etno Bongo jamu, tančilo spolu s Trním na cestovatelské tancovačce a zazpívat si mohl vlastně každý, kdo v sobě našel odvahu. Karaoke určitě zopakujeme i příští rok. Přípravy na další ročník běží a věříme, že zůstane u atmosféry přátelského setkání lidí. Těch zkušených, kteří stoupají k vrcholům osmitisícových hor, sjíždí divoké peřeje řek, potápí se do hlubin oceánů či odhalují taje neznámého podzemí i těch, kteří na svá velká dobrodružství teprve čekají, přijdou se pobavit a pokecat s kamarády, hledat inspiraci nebo jen chvíli snít…

ALENA ŽÁKOVSKÁ
foto: archiv Horizontu

Cestovatelský festival

24.–25. března 2007, KD Ládví, Praha 8
www.setkanicestovatelu.cz

Cestovatelský festival v kulturním domě Ládví je v současné době největším setkáním cestovatelů v České republice. Během víkendového maratónu, který probíhá paralelně ve třech sálech najednou, se představí více než 40 aktivních cestovatelů se svými diashow. Mnohé z nich známe ze stránek cestopisných magazínů, ale právě festival jim dává možnost osobně se prezentovat nejširší veřejnosti. Projekce diapozitivů či fotografií jsou často doprovázeny zajímavými hudebními nahrávkami a na závěr pořadů probíhají diskuse s diváky. Návštěvnost v listopadu 2006 překonala hranici 1500 návštěvníků.

Své cestovatelské aktivity letos opět představí známí fotografové, publicisté a další odborníci. Hlavním tématem bude panelová diskuse o cestovatelské dvojici Hanzelka+Zikmund, kteří letos slaví 60. výročí od startu své první expedice. Známé osobnosti budou odpovídat na dotazy diváků, jaká byla jejich první setkání s dvojicí H+Z.

Dalšími cestovatelskými osobnostmi festivalu ve velkém sále budou například Lukáš Synek (projel Hedvábnou stezku po její původní trase), Blanka Svobodová (15 měsíců v Austrálii), Václav Šilha (profesionální fotograf Afriky), Jan Sucharda (specialista na Island), Pavel Hošek (specialista na Madagaskar), přírodovědec Vladimír Lemberk (znalec Indonésie) či Petr Horký s Miroslavem Náplavou (knižní novinka Cuba libre). Mezi přednášejícími nebudou chybět ani odborníci na cestovní medicínu či světová náboženství. Přesný program naleznete na www.setkanicestovatelu.cz.

Nedílnou součástí festivalu je také předsálí, kde po celý víkend probíhá miniveletrh s cestovatelskou tématikou. Prezentují se zde zástupci cestovních kanceláří, cestovatelských klubů, prodejci knižních průvodců a map, prodejci kvalitního sportovního oblečení a vybavení, vydavatelé časopisů, zástupci autobusové a letecké dopravy a další.

Zájemci o festival či o tiskovou konferenci mohou kontaktovat Mgr. Karla Wolfa prostřednictvím emailu media@setkanicestovatelu.cz.

cestovatelský FESTIVAL

Polární výpravy Miroslava Jakeše v roce 2007

1. ŠPICBERKY NA LYŽÍCH
Nejsevernější lyžařský pochod na světě
TERMÍN: 26. 4.–7. 5. (12 dní)
CENA: 37 500,– Kč

2. BAJKAL A CHAMAR-DABAN
Pěší turistika ve třech oblastech u jezera Bajkal
TERMÍN: 25. 5.–17. 6. (24 dní)
CENA: 40 490,– Kč

3. GRÓNSKO – ARCTIC CIRCLE TRAIL
Nejpopulárnější grónský trek s výstupem na vnitrozemský ledovec
TERMÍN: 20. 6.–7. 7. (18 dní)
CENA: 41 500,– Kč

4. GRÓNSKO – ZA NEJRYCHLEJŠÍM LEDOVCEM
Jako Arctic Cicle Trail, navíc s pobytem v oblasti plovoucích ledovců u Ilulissatu.
TERMÍN: 20. 6.–7. 7. (18 dní)
CENA: 52 500,– Kč

5. OKRUH PO ISLANDU
Okružní cesta autem po Islandu spojená s kratšími pěšími výlety.
TERMÍN: 28. 7.–5. 8. (9 dní)
CENA: 36 500,– Kč

6. LÉTO NA ŠPICBERKÁCH
Okružní pěší pochod po Západních Špicberkách
TERMÍN: 9. 8.–20. 8. (12 dní)
CENA: 32 500,– Kč

7. KOLSKÝ POLOOSTROV A SOLOVECKÉ OSTROVY
Pěší a vodní putování s poznáváním starých památek
TERMÍN: 25. 8.–16. 9. (23 dní)
CENA: 27 990,– Kč

8. ISLAND NA LYŽÍCH
Lyžařský přejezd ledovce Langjokull.
TERMÍN: listopad 2007
CENA: 26 900,– Kč

Poznámka: *Ceny a termíny budou u některých výprav ještě upřesněny!*

Podrobnější informace: *ing. Miroslav Jakeš, Tádžická 1422, 101 00 Praha 10, tel: 272 744 158, 261 262 370, 731 347 579, e-mail: polar.jakes@volny.cz*

Dobrovolní archiváři starších čísel Dobrodruha

Vzhledem k tomu, že časopis Dobrodruh je ve většině ze 430 distribučních míst již několik dní po vydání rozebrán, oslovili jsme distributory, zda by nezakládali jedno číslo Dobrodruha ve svých obchodech či cestovních kancelářích do archivu. Ten by byl k nahlédnutí pro jejich návštěvníky a zákazníky. Zde je seznam míst, která se nám dosud na tuto výzvu přihlásila. Na těchto adresách můžete starší čísla Dobrodruha dostat k nahlédnutí na přečtení. Tento seznam najdete v každém čísle časopisu:

- CK Poznání, Krakovská 18, 100 00 Praha 1
- Klub českých turistů, Jaromírova 9, 120 00 Praha 2
- Boatpark, Sokolovská 146, 186 00 Praha 8
- Horolezecká škola Český ráj, Rybní důl 754, 294 01 Bakov n. Jizerou
- CK Priorit Pro, Václavská 19, 339 01 Klatovy
- Pergolia Tour, Pražská 22, 339 01 Klatovy
- Městská knihovna v Chebu, Obrněné brigády 18, 350 37 Cheb
- Knihkupectví Hana Marečková, Masarykova 45, 380 01 Dačice
- Rabik Sport, Podhorská 23, 466 00 Jablonec n. Nisou
- V-90-V Agentura Sport, 512 37 Benecko 190
- CK Poznání, tř. 17. listopadu 229, 530 00 Pardubice
- KH Sport Liberec, Pražská 376/36a, 460 01 Liberec
- VIKING, Velké náměstí 366, 561 65 Králíky
- CK Poznání, Nám. Svobody 17, (Dům Pánů z Lipé), 600 00 Brno
- CK Rajbas, Gorkého 30, 600 00 Brno
- CK Kudrna, Bašty 2, 602 00 Brno
- Český klub cestovatelů, Belcrediho 18, 628 00 Brno
- Klub Futra, část C pavilonu Domu kultury, 735 14 Orlová-Lutyně
- Vybavení do přírody, Komenského tř. 49, 750 00 Přerov
- Obchodní akademie T. Bati, nám. TGM 3669, 761 57 Zlín
- Obchodní dům Štrof, Vodní 52, 767 01 Kroměříž
- CK Praděd, Valová 2, 789 01 Zábřeh
- Mapy sveta, Dunajská 29, 811 08 Bratislava

Distributoři, kteří mají zájem být v tomto seznamu uvedeni a archivovat jedno číslo Dobrodruha pro své klienty, nám to mohou kdykoliv oznámit krátkou zprávou na telefonní číslo 603 554 943, nebo e-mailem na adresu dobrodruh.cz@seznam.cz.

Lovec krokodýlů

Příběh Steva Irwina

Richard Shears

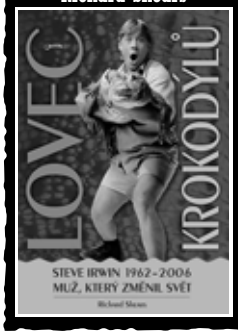

Steve Irwin patřil nepochybně k nejpopulárnějším a současně nejkontroverznějším osobnostem poslední doby. Názory na něj se různí, sahají od nekritického obdivu a zbožňování až po tvrdou kritiku a odmítání jeho představy o ochraně přírody. Svými dokumenty a ochranářskými aktivitami si získal obrovské množství příznivců, ale některými excentrickými výkony také značné množství odpůrců. Jistě nejznámější byl incident, kdy jednou rukou držel svého měsíc starého synka a druhou krmil krokodýla. Jeho pozoruhodné kousky, které předváděl s krokodýly a jedovatými hady, mu zase na druhou stranu přinesly ohromnou popularitu u velkých i malých diváků na celém světě, především však ve Spojených státech. Po řadě úspěšných dokumentů se objevil po boku Eddieho Murphyho ve filmu Dr. Dolittle 2 a pak i ve vlastním filmu Lovec krokodýlů. Není proto divu, že jeho smrt vyvolala velký ohlas, tím spíše, že zemřel dosti neobvykle. Bodl ho rejnok, tvor, který nebývá považován za nijak agresivního.

Autor knihy, novinář Richard Shears, se s Irwinem za jeho života několikrát setkal, aby s ním udělal interview. Snaží se seznámit čtenáře s jeho osobností a dobrodružným životem, který vedl, a přiblížit mu jeho zázemí. Rodiče byli původními zakladateli dnes proslulé Australské ZOO a od dětství ho vedli k lásce k přírodě a zvířatům, a to i těm méně populárním, jako jsou nebezpeční krokodýlové a smrtící hadi. Oddanou manželku Terri, která se s ním neohroženě pouštěla do nejrůznějších dobrodružství a vždy mu stála pevně po boku. Přátele a fanoušky, mezi které se řadila i řada známých osobností, ať už ze světa politiky nebo showbyznysu. Bez ohledu na to, jestli Steva Irwina považujete za zapáleného ochránce přírody nebo nezodpovědného televizního šaška, není pochyb o tom, že po sobě zanechal výraznou stopu.

PRAHA – EVROPSKÁ METROPOLE OUTDOORU

➥ *Pokračování ze str. 1*

i blízkém okolí. Vnímaví čtenáři se o něm dočtou v médiích, třeba i v Dobrodruhovi, podívají se na televizi, poslechnou si rozhlas. Magistrát má samozřejmě své webové stránky, kde si jistě i náročný sportovec, nadšenec najde to, co potřebuje.

Mohou se zde vyřádit i milovníci zimních sportů?

O tom nelze ani na chvíli pochybovat. V loňské krásné zimě se spoustou sněhu jste mohli potkat desítky běžkařů třeba ve Stromovce, Krčském lese, Hvězdě, v okolí Hostivařské přehrady, jezdilo se pomalu i na Václaváku. Náročnější běžkaři se vydali do Brd, na Sázavu aj. V golfovém areálu nedaleko Karlštejna se dokonce měl běžet jeden ze závodů Světového poháru na lyžích. Zajímavou novinkou byl i menší běžecký okruh ve Žlutých lázních, včetně malého vleku spíše pro děti, který nadšeně přivítaly zejména maminky s dětmi. Bruslaři mohou využít rostoucí nabídky umělých ledních ploch. V Praze jsou podmínky spíše pro zimní turistiku, kde je nabídka výletů do blízkého okolí víc než pestrá.

Ani lezci nezahálí, na boulderingových stěnách je stále plno.

Metropole má jistě své kouzlo i ve zbývajících ročních obdobích...

Jsem horolezec, skialpinista, lyžař a cyklista, proto snad začnu vodáky. Fandové divoké vody to mají v Praze super, mohou využít trojského i štvanického jezu, který možná už brzy bude prodloužen, protože na území Karlína, Rohanského ostrova, Manin i části Libně má vyrůst nejen velký komplex administrativních budov, bytů, obchodů, ale i centrální park s bohatou nabídkou sportovních aktivit. Název Rohanský ostrov tak bude mít své opodstatnění jako kdysi, teď je kanál kolem něj zasypán. Horolezci mohou využít bohaté nabídky lezeckých center, mj. třeba ve Vysočanech, boulderingových stěn v jednotlivých částech Prahy. Zanedlouho k těm již populárním přibude velké lezecké centrum Na Šutce v Kobylisích, loni byla otevřena největší umělá lezecká stěna na Praze 10, nemluvě o netušených možnostech v přírodě. Zájemci o kolektivní sporty, ale i běžci, tenisté, i nadšenci létání, další outdoormani si v Praze jistě v těchto měsících najdou svou parketu. Příležitostí je dost, jen nebýt pohodlný a využít je.

Zatím jsme opomenuli cyklisty. Je již ve městě dostatek cyklistických stezek, tras?

V Praze nebude dobrých cyklostezek nikdy dost. Infrastruktura byla za minulého režimu hrubě podceněna, ani v první polovině devadesátých let se pro cyklisty v Praze moc neudělalo. snažíme se nepříznivou situaci změnit. Ročně otevíráme 20–25 km nových cyklostezek, cyklotras, kde preferujeme stezky, vedoucí přirozenými biokoridory Prahy,

pruhy pro cyklisty na rušných komunikacích. Loni jsme třeba otevřeli krásnou cyklostezku v koridoru Rokytky, po které se můžete na kole dostat ze severozápadu Prahy až na Černý Most. Stezka vede místy, kde si ani nepřipadáte, že jste ve městě. Další cyklostezky byly loni otevřeny v jižní části města, na kole se mohou teď cyklisté prohánět i na dříve zanedbaných náplavkách u Vltavy, kdy jsme dokonce i zabrousili kameny tak, aby umožnily pohodlnou jízdu pro ty zhýčkané. Mým cílem je, aby bylo v Praze 450 km cyklotras, z toho zhruba polovina mají být udržované, bezpečné cyklostezky s kvalitním povrchem. Povedou i přes centrální část města. Po splnění náročného úkolu se pak vyrovnáme jiným metropolím ve střední Evropě.

Má Praha pro outdoor to, co jiná metropole v Evropě nemá?

Domnívám se, že ano. Nabízí totiž pro outdoor komplexní podmínky, nejen výjimečnou přírodu přímo ve městě, ale zejména v blízkém okolí, širokou, diverzifikovanou nabídku pro konání outdoorových akcí, aktivit přímo ve městě, ale i nadšence, kolektivy lidí, kteří dělají pro propagaci aktivního pobytu v přírodě až neskutečné věci. Nemine snad týden, aby se zde nekonal nějaký veletrh, výstava, filmový festival, beseda o tom, kde kdo byl – v čajovnách, nebo i přímo v kulturních centrech, restauracích. Často nevíte, které z besed máte dát přednost, je jich neuvěřitelně moc. Zájemci o sportovní aktivity, adrenalinové sporty však v Praze najdou i prodejny, centra, kde si mohou sportovní vybavení, outdoorové doplňky koupit, nebo jen zapůjčit. Jsou velice dobře zásobené, obslouží vás v nich většinou bývalí sportovci, outdooroví nadšenci s dobrým jazykovým vybavením. Všechny tyto faktory tvoří komplexní celek, unikát, který v jiné evropské metropoli nenajdete.

Zmíním se zvlášť o podmínkách pro horolezce, lezce. Najděte mi jinou evropskou metropoli, která nabízí fantastické bulíznikové lezení, srovnatelné s Divokou Šárkou, vápencové stěny v Hlubočepích, pískovcové boulderingové lezení na Strahově, senzační lezecké podmínky na Kozích hřbetech, Holém vrchu, v Řeži, nadto jste za necelou hodinu vlakem v Českém krasu u Berouna či na okraji Českého ráje na Drábských světničkách! Ve specializovaných horolezeckých prodejnách v Praze můžete koupit i to, co nabízejí renomované prodejny v Chamonix.

Každý Pražan má možnost být za krátkou dobu třeba na hřišti, kurtu, v tělocvičně, na turistické cestě, vyjet si na kole, mít aktivní odpočinek. Že jsou tyto možnosti někdy málo využívány, je už věc občanů samotných.

A co půjčovny sportovního vybavení?

Ve velkých prodejnách si lze obvykle půjčit základní vybavení, třeba lodě a rafty u Profiplastu v Troji, lyže, běžky v Hudysportu na Harfě, na Ladronce nově i kolečkové brusle, zavádíme postupně i půjčování kol ve stojanech, které má slibnou budoucnost. Vláčet do Prahy základní outdoorové potřeby není rozhodně na kratší i delší pobyt zapotřebí.

Kde budou nová outdoorová centra?

Už možná letos bude otevřen velký komplex na Brumlovce, o něco později na již zmiňované Šutce, za dva, tři roky k nim přibude obrovské centrum na Rohanském ostrově nedaleko centrálního parku.

Jaká je podpora magistrátu sportovních oddílů žáků, mládeže, i velkých sportovních akcí?

Na sport šlo loni z rozpočtu hl. města Prahy více než 182 mil. Kč, z toho více než 5 mil. Kč na outdoor. Jednoznačnou prioritu má podpora sportování mládeže, žáků, když z rozpočtu je na tyto prospěšné účely věnováno přes 70 %. Podporujeme ale i velké sportovní akce, které se dříve konaly jen sporadicky. Loni to bylo Mistrovství světa ve vodním slalomu, či závěrečné klání čtyř nejlepších evropských mužstev v košíkové mužů, Final Four. Patronaci, spolupořadatelství máme samozřejmě pro pořádání desítek sportovních akcí v rámci republiky, či lokálního významu přímo v Praze.

Je pořádání olympijských her v Praze stále reálné?

Máme v současné době k dispozici 18 studií, které vesměs konstatují pozitivní přínos pro Prahu v případě pořádání olympijských her. Je však ještě nutné detailně propočítat náklady na vybudování centrálního stadiónu, olympijské vesnice a centra pro novináře, staveb, kde není zcela jisté, zda budou i po skončení her efektivně využity. U zbývajících staveb, projektů, je již nyní nepochybné, že jejich přínos pro Prahu bude nesporný. Definitivní rozhodnutí musí padnout na

podzim letošního roku, kdy ČR má podat oficiálně žádost MOV. Na březnovém zasedání magistrátu se rozhodne, zda Praha kandidaturu města podpoří, či nikoliv. Je to především ekonomická záležitost. Když si na olympiádu vyděláme, jsem pro její pořádání tady v Praze, a to v termínu 2020, resp. 2024.

Které zajímavé outdoorové akce se budou v Praze konat?

Z velkého množství vyberu třeba pátý ročník závodu na horských kolech Zimní pražský MTB maratón v polovině února, koncem dubna Český pohár mládeže v kanoistice za účasti zahraničních týmů, na přelomu června a července Světový pohár ve vodním slalomu, v srpnu X-cup 2007 ve freestylu MBX, jež se uskuteční v novém sportovním areálu Hůrka u stanice metra.

Kam se letos chystáte?

Zatím mi dělá letošní zima starosti. Chtěl jsem se opět zúčastnit Jizerské padesátky a Noci tuleních pásů, neoficiálního mistrovství ČR ve skialpinismu, ale obě akce byly pro nedostatek sněhu zrušeny. Mám však velký horolezecký sen, snad se mi povede jej letos uskutečnit.

MILAN MANDA

Adrenalin na břehu Vltavy

aneb

Za sportem do O_2 žlutých lázní

Sportovně rekreační areál O_2 žluté lázně v pražském Podolí, který nabízel sportovní aktivity Pražanům už od roku 1910, se zapisuje ve své novodobé historii již třetím rokem do povědomí návštěvníků. O tom, že se Pražané chtějí odreagovat a bavit a nechtějí přitom dojíždět nijak daleko asi není nutné hovořit, místo na pravém břehu Vltavy ale nabízí mnohem víc.

Kultovní lázně řadu let upadaly a chátraly, dnes to tam ale po rozsáhlých rekonstrukcích znovu žije.

Do roku 1922 spadají do Žlutých lázní počátky nohejbalu v Čechách, ve třicátých až šedesátých letech se tam hrál volejbal, stolní tenis a oblíbené bylo také plavání ve Vltavě. Tyto aktivity zůstaly lázním věrné i dnes, ubylo jen to plavání. Po výstavbě vltavské kaskády je totiž řeka velmi chladná.

Ve „žluťácích", jak oblíbenému areálu někteří Pražané říkají, dnes mohou návštěvníci areálu hrát velké venkovní šachy, tradiční kuželky, badminton, mohou si také půjčit oblíbená vodní šlapadla nebo motorové čluny. Překvapením pro mnohé pak může být bruslení na umělé ploše. Klasické brusle si díky speciální úpravě kluziště může každý návštěvník nazout v zimě i v létě. Polymerové panely totiž zajišťují stálost povrchu v mínus dvaceti i v plus dvaceti stupních.

Právě tyto aktivity by snad v této části Prahy možná každý čekal. To, co mnohé návštěvníky překvapí, jsou sporty, které doslova rozproudí krev.

Odreagovat se tak může každý bez rozdílu věku například na jemném písku při beachvolejbalu, za zkoušku stojí také speciální fotbal v kleci. Odvážnější pak mohou zkoušet boulderingové lezení (umělá lezecká stěna), nebo adrenalinovou jízdu v dračí lodi po Vltavě. V zimním období, v případě vyhovujících podmínek, je pro návštěvníky připraveno sněžné dělo, které promění lázně v atraktivní snowpark s téměř kilometrovou běžeckou tratí a dětskou sjezdovkou.

Lázně nezapomínají na děti ani v létě. Chloubou areálu je dětský koutek s brouzdalištěm, nafukovacím rybníčkem a mnoha zábavnými atrakcemi.

Žádný návštěvník O_2 žlutých lázní se tedy na tři a půl hektaru velké ploše rozhodně nemůže nudit.

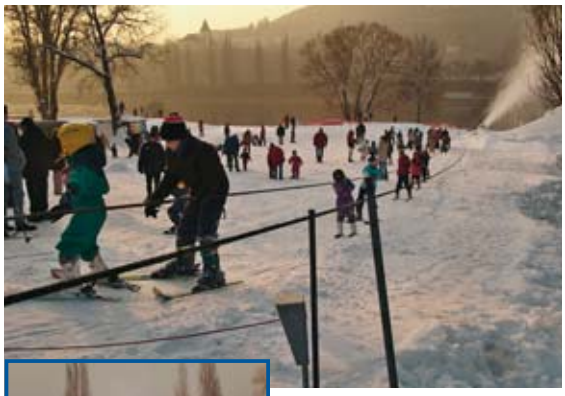

Představujeme Trojský kanál V PRAZE

Kanál je situován na pravé straně řeky Vltavy, říční kilometr 45,7 v Praze-Troji. Byl postaven na začátku devadesátých let 20. století a skládá se z měnitelných překážkových pneumatik vyplněných betonem, z betonových panelů a dřevěných trámů. Na trati se pořádá množství závodů na světové úrovni, trénují zde studenti UK, rodeisti, provádějí se zde výcviky raftingu nebo záchrany na divoké vodě. Kanál je velmi dobře umístěn na kraj města poblíž přírodní rezervace, proto zde najdete klidné vyžití v přírodě a přitom jste pár minut od centra. Trať je stále vylepšována, nejen pro závodníky, ale i pro příchozí, kteří si chtějí posedět a podívat se na lodě a své kamarády. Když zavzpomínáme a vrátíme se o deset let zpátky, tak se kanál uzavíral pomocí klik, kterými se vysunul mostík a dřevěnými hradly opřenými o mostík se uzavřela voda… Dnes správce jen zmáčkne knoflík a zvedne se klapka. V roce 2001, kdy se Prahou prohnala velká voda a kanál na pár dní pohřbila 9 m pod hladinu, utrpěl kanál vážné škody. Při odstávce na podzim 2003 byly proto opravely vyfrézovány drážky na betonových zubech pod mostíkem na uložení trámu, který vytvoří skok a zvedne horní hladinu. Levý betonový zub dostal novou čepici se zaoblenou horní hranou.

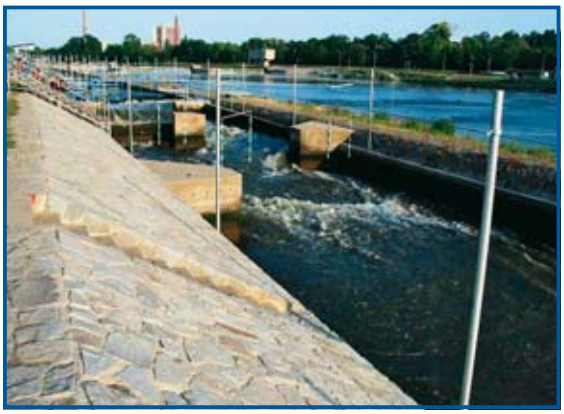

Na první pohled patrnou změnou je nový tvar pověstné „Žehličky“, betonového bloku uprostřed kanálu v jeho spodní části. Tento pilíř dostal nový kabát – kapkovitý tvar (z důvodu bezpečnosti), s vyfrézovanými drážkami na ukládání trámů a s možností uzavřít buď jednu, nebo druhou stranu koryta vedle pilíře. Stejným způsobem byny podemleté břehy a některé pasáže kanálu dostaly zcela novou podobu.

Spodní část kanálu dostala také výrazně novou tvář. Nové překážky jsou postaveny tak, aby tvořily velké vracáky, vhodné pro výuku nováčků. Drobných změn doznalo celé koryto a břehy kanálu, poškozené povodní.Trojský kanál je vhodný zejména pro jezdce, kteří již něco umějí, nicméně právě stavební úpravy v jeho spodní části již umožňují i výuku začátečníků. Trať je hojně využívána slalomáři i raftery, na své si zde přijdou i vyznavači freestylu na divoké vodě. Na celém kanále je několik míst vhodných pro playboating, CNAWR ve spolupráci se správou kanálu vybudoval nad mostkem ve spodní polovině kanálu playspot, na kterém se již tradičně pořádá finále České rodeové tour. Umělý vodní kanál v pražské Troji je jedním z potenciálních olympijských sportovišť. „Pro Trojský kanál se v souvislosti s olympiádou vyslovila i nezávislá komise,“ připomíná Jiří Rohan, bývalý reprezentant ve vodním slalomu.

Parkování:
Je možné přímo u loděnice a nebo pod kanálem. Odstavovat auta podél kanálu je zakázáno. Může vás zde pokutovat městská policie za stání na zeleni.

Provozní doba kanálu:
nepřetržitě – vyjma dnů na opravu břehů řeky 14 dní do roka nebo jiných nepředvídatelných technických zádrhelů. Kanál je pochopitelně uzavřen i v době závodů.

Kontakt:
Pavel Přindiš
Loděnice UK-FTVS, Troja, Praha 7
Tel/fax: 283 850 477
wwc@seznam.cz
troja.kanoe.cz

FAKTA O TROJSKÉM KANÁLU

Délka: 410 m >> **Šířka:** 12–14 m >> **Převýšení:** 3,6 m >> **Průtok:** 16 m³/s
Obtížnost: WW 3–4

Vzhledem k výhodné poloze slalomové dráhy na dolním toku řeky Vltavy, je zaručen celoroční provoz bez omezení.

Průměrný roční průtok v této části řeky činí cca 60 m³/s.

„Pískovcové“ skály v Praze 10

Od 1. června 2006 zahájila provoz venkovní cvičná horolezecká stěna „Gutoffka“, kterou najdete v areálu ZŠ Gutova, Gutova 39, Praha 10, 200 m od stanice metra Strašnická. Stěnu tvoří betonový skelet, velmi zdárně imitující opravdovou skálu. Horolezeckým pohybům se zde mohou bezpečně oddat jak zkušení borci, tak ti méně zdatní, obtížnost čtyřiceti lezeckých cest se pohybuje od 4 do 8 UIAA (1 nejjednodušší, 11 nejobtížnější). U rozeklané stěny, tyčící se do výšky 15 metrů najdete občerstvení, šatny i půjčovnu materiálu, pokud nedisponujete vlastním. Pro úplné začátečníky je v místě pořádána i výuka lezení. Stěnu si bez obav mohou vyzkoušet i děti. Jedná se o betonový skelet o obvodu 80 metrů, dosahující ve svém nejvyšším bodě až 15 metrů výšky. Průměrná výška stěny se pak pohybuje od 10 do 13 metrů. Lézt je možné jak po samotném rastru stěny, tak i po montovaných chytech. Profily zde najdete jak položené, tak kolmé i celkem převislé. Koneckonců v převislé části stěny se dá lézt, i když se počasí zrovna nevydaří a trošku sprchne. V celkem 46 liniích jištění aktuálně najdete 84 cest v obtížnostech od 3 do 9– UIAA.

Kontakt:
Horolezecká stěna Praha-Strašnice
Areál ZŠ Gutova
Gutova 1987/39, Praha 10
Telefon : 604 273 621
strasnice@lezeckecentrum.cz

Lanové centrum PROUD
...dotkni se nebe, dotkni se sebe...

LANOVÉ CENTRUM PROUD
PRAHA VYSOČANY
Dobrodružný areál pro každého

originální prostředí
nevšední dobrodružství
výjimečné zážitky
systém 30ti lanových překážek ve výšce 0,5 až 9 metrů nad zemí
překážky individuální, týmové a skoky (Big Swing, Tarzaní skok)
programy pro veřejnost, školy, neziskové organizace, firmy
otevřeno 7 dnů v týdnu PO PŘEDCHOZÍ OBJEDNÁVCE
programem Vás provedou vyškolení instruktoři

telefon: 266 311 275
gsm: 605 215 396
e-mail: praha@lanovecentrum.cz
www.lanovecentrum.cz

LENDON feel it
ALPINE PRO SPORTSWEAR & EQUIPMENT

Sport Prague & Sport Fashion 2007

Již 31. mezinárodní veletrh sportovních potřeb a módy pro sport a volný čas se bude konat od 21. do 24. 2. 2007, denně od 10:00–18:00 hodin v Pražském veletržním areálu Letňany. Pořadatelem veletrhu je Terinvest, spol. s r. o. Sport prague 2007 je jedním z největších sportovních veletrhů v ČR a zájemci o outdoor zde najdou všechno co ke svým aktivitám potřebují. Záštitami veletrhu jsou Předseda Českého olympijského výboru, Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy ČR, Předseda Českého svazu tělovýchovy a Svaz obchodu a cestovního ruchu. O úspěšnosti tohoto veletrhu nejvíce hovoří čísla: loňský rok navštívilo veletrh 38 100 návštěvníků, kteří si mohli prohlédnout nabídky více než 326 vystavovatelů ze 7 zemí. Více o veletrhu se dozvíte na internetové adrese www.sportprague.cz

SPORT PRAGUE & SPORT FASHION

Lanové centrum DDM

Lanové centrum Domu dětí a mládeže hl. m. Prahy vyplňuje prázdný prostor na scéně adrenalinových aktivit speciálně koncipovaných pro školy, neziskové organizace a jiná zařízení, pracující s dětmi a mládeží. Nabízí několik standardních programů, kde je možné si vyzkoušet, jaké to je pohybovat se několik metrů nad zemí, chůzi po lanech, týmovou komunikaci, spolupráci a mnoho dalšího. Po celou dobu jsou k dispozici vyškolení instruktoři, kteří klienta provází celým programem.

Programy v Lanovém centru DDM jsou vhodné pro každého od věku 10 let. Cena a náplň programů se liší podle jednotlivých skupin.

Na úvod programu v Lanovém centru je zařazeno protažení, seznámení se s instruktorem a prostředím, aby byly odbourány komunikační bariéry a klient se cítil „jako doma“.

Navazující část programu se odehrává na nízkých lanových překážkách, což je obdoba překážek, na kterých pak bude probíhat hlavní program, s tím rozdílem, že jsou půl metru nad zemí.

Poslední částí přípravného programu je oblečení celotělových úvazků a rozlezení na umělé stěně, kde klient překoná zbylý strach.

Jakmile všichni absolvují tuto část programu, jsou rozděleni do skupinek a samostatně překonávají vysoké lanové překážky (horizontální a vertikální). Základem každého programu jsou tzv. INDIVIDUÁLNÍ překážky, to jsou překážky, na jejichž překonání si vystačí účastník sám. V programech pro veřejnost, či v programu pro školy I. a II. stupně jsou zařazeny i překážky TÝMOVÉ, což jsou překážky, díky jejichž konstrukci je není možné překonat jednotlivě a je zapotřebí, aby byly překonány ve dvojici. Zde je důležitá důvěra, spolupráce a komunikace.

Lanové centrum se nachází ve velmi klidné lokalitě, na břehu Vltavy, kousek od centra Prahy.

Lanové centrum nabízí každému, z každé sociální skupiny a v každém věku ochutnat dávku adrenalinu a zažít pocit, který při běžném životě neprožíváme.
Více informací o Lanovém centru DDM hl. m. Prahy naleznete na internetových stránkách www.vysokalana.cz

Novinka
Technologie GIT

Firma Profiplast vyvinula novou technologii výroby pádel pro divokou vodu GIT – Gas Injection Technology. Listy pádel nové generace

Xena Ninja Trapper

jsou vyrobeny z termoplastu s uhlíkovými vlákny a jsou výrazně vylehčeny dutým žebrem vyfouknutým plynem pomocí technologie GIT. Žebro pádla s dvojím profilem navazující na zesílení na konci listu zaručuje vysokou pevnost a materiál s uhlíkovým vláknem velkou houževnatost a odolnost proti otěru. V rámci technologie GIT firma Profiplast představuje model Xena pro divokou vodu a extrémní sjezdy, model Ninja pro freestyle a model Trapper pro turistiku. Nové tvary pádel jsou velmi efektivní v záběru dopředu i vzad. Žerdě k těmto pádlům dodáváme duralové nebo karbonové.

Novinka
Pumpa Rafter

Nové provedení velmi výkonné a snadno ovladatelné pumpy pro použití na rafty a veškerá nafukovací plavidla. Objem 5 l.

TREKKING V ESTONSKÉM VORMSI SAARU

„Vormsi vald, Sviby!“, „Vormsi vald, Sviby!“ ozývá se z lodního amplionu. Před necelou hodinou jsme vypluli z přístavu Rohuküla, osm kilometrů od městečka Haapsalu, a nyní nám zbývá posledních pár desítek metrů k přístavnímu molu v osadě Sviby na ostrově Vormsi.

Tajemné pavučiny v ještě tajemnějším lese kousek od osady Sviby.

Tento ostrov je svojí rozlohou 93 km² čtvrtým největším v Estonsku a nachází se u západního pobřeží, konkrétně mezi poloostrovem Noarootsi a ostrovem Hiiumaa. Nízká hustota osídlení, na Vormsi žije pouhých 331 obyvatel, společně se zachovalou přírodou, hustou sítí starých stezek a více než dvěma sty slunečnými dny v roce, činí z tohoto ostrova ideální místo pro několikadenní nenáročný trekking překrásnou přírodou.

Ihned po vylodění se snažíme zorientovat podle mapky, kterou jsem během plavby obkreslil z palubní nástěnky. Po pár stech metrech tak scházíme z jedné z mála asfaltových cest na sotva znatelnou stezku. Dojídáme náš tradiční chléb s paštikou, utahujeme boty a během chvilky se okolo nás začínají slétávat hejna komárů. Nejprve jim pro výstrahu ukazuji lahvičku s repelentem, ale nedají si říct. Přichází tedy násilné řešení. Od hlavy až k patě se s Ivou navzájem stříkáme tímto protikomářím přípravkem.

Procházíme mezi nízkými porosty borovic, tisů a smrčků, proplétáme se v husté spleti křovin a s každým naším došlápnutím vylétávají z bahna desítky nenasytných komárů. Chvílemi se stezka téměř ztrácí ve vysoké trávě a místy musíme přecházet bahnité tůňky po polorozpadlých lávkách, které nevzbuzují ani trochu důvěry. Na jedné takové nechybí moc a má drahá polovička by skončila s žábou na hlavě a pijavicemi na nohou v bahenní lázni.

Zátoka Bussby

Vstupujeme do lesa. Ale ne do obyčejného lesa. Připadáme si, jako bychom vcházeli do lesa tajuplného, začarovaného. Všude okolo nás jsou listnaté stromy. Listnaté stromy bez listí, bez života. Jsou mrtvé, obalené vrstvou pavučin. Od země až po konečky těch nejmenších větviček jsou pokryté pavučinou. Oběma nám přeběhne mráz po zádech a na rtech nám vyvstává otázka: „Co se tu asi mohlo stát?“ Nevycházíme z úžasu, něco takového jsme nikdy neviděli. Čím hlouběji se do lesa dostáváme, tím jsou pavučiny rozsáhlejší. Nyní pokrývají dokonce i cestičku, po které kráčíme. Nemůžeme se ubránit pocitu, že na nás každou chvíli vyskočí nějaký dvoumetrový pavouk, či se na nás vyrojí obrovská pavoučí kolonie a jediné, co z nás zbude, bude několik nafocených filmů, jenž poslouží jako předloha k úspěšnému hororu.

Po několika stech metrech necháváme les, jakoby vystřižený z Pána prstenů, za sebou a mezi překrásně rozkvetlými loukami přicházíme do vesničky Rumpo. Tato osada, čítající kolem 15 domů, je největší na ostrově. Většina z místních baráčků slouží také jako sezónní ubytování pro turisty. Na jih od osady Rumpo se do moře vypíná úzká kosa porostlá hustou borovicovou klečí. Tento úzký poloostrov, společně s desítkami malinkých ostrůvků v jeho okolí, tvoří přírodní rezervaci. Po celé délce poloostrova je umístěno několik vyhlídkových plošin, odkud můžeme pozorovat chráněné druhy ptáků, včetně orlů.

Z Rumpa se po prašné cestě, kopírující novou asfaltovou, dostáváme do 4 km vzdáleného Hulla. Kousek za touto osadou, ležící ve vnitrozemí ostrova, je asfaltový povrch silnice vystřídán písečnou šotolinou. Pokračujeme dále směrem k Förby a Saxby, kde stojí jeden z nejkrásnějších majáků ostrovního Estonska. Již názvy Förby, Saxby či další jako Sviby, Norrby, Bussby nebo Bossby nám napovídají o minulosti osídlení a o původu zdejších starousedlíků. Ostrov po dlouhá staletí náležel bohatému švédskému království, a tak většina názvů osad končí právě „by“. Toto slovo ve švédštině znamená ves či osada. Po druhé světové válce, kdy se ostrov dostává do sovětské sféry vlivu, spousta švédských osadníků své domovy opouští, ale názvy zůstávají.

Památky sovětské éry můžeme nalézt po celém ostrově. A to zejména v podobě starých strážních věží na mořském pobřeží, dieselových agregátů na výrobu elektřiny uprostřed luk, či stovek metrů bezprizorně se v lesích povalujících ostnatých drátů.

Následujícího dne se suneme pláží směrem k bílému saxbyjskému majáku. Zdejší pláže jsou proslulé svými zkamenělinami a tak zkoušíme, jestli se na nás také usměje štěstí a nějaký ten miliony let starý kousek pravěké breberky najdeme. Slídíme mezi kameny, odklápíme každý druhý kamen, rozbíjíme každý třetí a na každém čtvrtém kameni si vždycky vyvrkneme nohu. Až najednou ke mně Iva přichází a v ruce nese nádherně zachovalého zkamenělého šneka o průměru snad sedm centimetrů, zatímco já v dlani třímám pár ubohých, rozflákaných, škeblí.

Míříme na severní pobřeží ostrova. V osadě (rozumějme jeden statek…) Kersleti se ptáme na cestu, poněvadž jsme z té spleti cest a cestiček dokonale zmateni. Strýček sekající trávu nám plynulou angličtinou ochotně vysvětluje cestu. Pořád nám nejde do hlavy, jak je možné, že téměř všichni Estonci ovládají angličtinu. Jak se blížíme k severnímu pobřeží, začíná se měnit i ráz krajiny. Jehličnaté lesy jsme nechali za zády a svěže zelené louky jakbysmet. Všude okolo nás jsou zbytky uschlých stromů, keřů a křovin, mezi tím vším vyrůstají bodláky a jiná pichlavá tráva a podél cesty se červená spousta lesních jahod.

Zkouším jich pár nasbírat, ale vzdávám to. Komáři by mě doslova uštípali. Cestou k moři nás míjí podivné vozítko se dvěma ostrovany. Poté, co jsme prošli komářím očistcem, se na kamenité pláži cítíme jako v ráji. Žádní komáři, žádné mouchy! Jakmile začneme otlačovat hýžďové svalstvo (sedneme si na kámen…) a nalijeme vodu do ešusu, abychom si uvařili polévku, přicházejí k nám oni dva ostrované z podivného vozítka. V jedné ruce vychlazenou estonskou vodku, v druhé jablečný džus a igelitku plnou plechovek broskvového cideru (taková bublavá alkoholická limonáda…).

„Odkud jste?“ navazují konverzaci. No spíše jen jeden z nich navazuje, druhý anglicky neumí, tak raději zmenšuje obsah vodky v lahvi. Postupem času mu s tím pomáháme všichni. Naneštěstí se představujeme, až když je láhev prázdná. V tu dobu jsme rádi, že si pamatujeme svá jména a ještě mít na paměti jména někoho cizího a k tomu všemu je správně přiřadit, to je nad naše síly. Říkejme tedy tomu anglicky mluvícímu Sven a tomu druhému Svan. Představují nám i svého čtyřnohého kamaráda Hafse. Sven i Svan

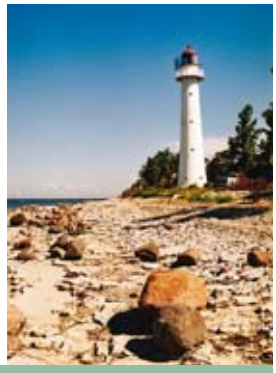

Maják na jižním pobřeží ostrova Vormsi, v Saxby.

jsou třicetiletí kluci původem ze Švédska a na ostrově tráví u Svanových rodičů prázdniny. Sven vypráví, že moře na tuhle pláž čas od času vyplaví části lidského těla ze ztroskotané lodi Estonia. Ta se potopila před deseti lety asi sto kilometrů severně odsud. Sven vlastní v Tallinnu obkládací firmu a Svan pracuje jako steward na trajektech ze Švédska do Estonska. Vodka společně s několika cidery v nás zmizely a sluníčko dokonalo své. Notně posilněni sedáme do něčeho, co se snad ani autem nazývat nedá. Malinká dodávka Suzuki. Dveře řidiče a spolujezdce jsou urvané. Přední sklo chybí. Střechu a horní konstrukci auto přeci také nepotřebuje. Zapalování není. Sedačky jsou zredukovány na dvě a na bocích korby jsou přidělané dřevěné lafky, aby se případný další spolujezdec měl čeho chytit. Stačí přiložit drátek k baterii a jede se!

Po noci strávené ve stanu na zahradě u našich dvou přátel nás druhý den berou na výlet. Na ostrově není žádná policie, tudíž nejsou pokuty, a tak může každý jezdit prakticky čímkoliv, kdekoliv a jakkoliv. Když si to šineme rychlostí 70 km/h po polní cestě mezi loukami, ukliňuji Ivu, že pokud to nezvládne, stačí vyskočit, udělat tak čtyřicet kotrmelců a všechno bude v pohodě. Svan si je vědom, že jet rychlostí 70 km/h v lese by riskoval až moc, tak raději zpomaluje na 50 km/h. Pěkně si hovíme v zadní řadě, uhýbáme se větvím, do dlaní se nám zarývají třísky z latěk, kterých se vší silou držíme a do obličeje nám narážejí desítky mušek. Takže, když na chvilku zastavíme a navzájem se na sebe usmějeme, připadáme si jako ti nejveselejší cyklisté. Celou cestu Svan prokládá řízení popíjením Jägermeistra. V Bussby, na jižním pobřeží, zkoušíme vlézt do jednoho z bývalých sovětských pozorovacích bunkrů. Potřebné jsou k tomu hlavně dvě věci. Netrpět klaustrofobií a nemít metr dvacet na šířku, jinak bychom na železném žebříku v uzounkém vchodu mohli klidně uvíznout. Vnitřek připomíná modernější šumavský prvorepublikový řopík. Pod vrstvou pavučin a prachu se na stěnách ukrývá spousta spínačů, tlačítek a páček, na starých trouchnivějících poličkách se povalují mně neznámé přístroje a periskop by snad i fungoval, pokud by v něm nechyběla tak důležitá zrcátka. Pozdě večer se po návratu z naší divoké jízdy ostrovem stačím ještě znemožnit. V televizi běží hudební koncert. „To je nějaká estonská skupina?“ ptám se bezelstně Svena. „To jsou Pink Floyd!“ dostává se mi odpovědi. „Jo jasně, Pink Floyd, já je nikdy neviděl hrát takhle na koncertě…“ snažím se a raději s Ivou odcházíme spát do stanu na zahradu.

Ráno využíváme toho, že Sven odjíždí do Tallinnu a necháváme se tedy odvézt do 140 km vzdáleného hlavního města.

MICHAL VAČKÁŘ